

ansees som en ulovlig Brevforsendelse, foreslaaes truffet en Foranstaltning, som jeg troer vilde være meget uheldig. Jeg sigter herved til den Bestemmelse i § 3, der lyder saaledes: „Flere forseglede eller paa anden Maade tillukkede Forsendelser fra forskjellige Afsendere eller til forskjellige Modtagere maae ikke indleveres til Postbesørgelse under samlet Omflag og Adresse, medmindre Omflaget er forsynet med et Frimærke for hvert indlagt Brev.“ Jeg veed ikke, om man allerede paa Grund af de nu værende Forhold har fundet Anledning til at foreslaae en saadan Bestemmelse, eller om det er en Bestemmelse, som man kun er kommen til som en Følge af, at et Enfeltbrev for Fremtiden skal kunne veie indtil 50 Dvint; idet man multigen har antaget, at dette vilde føre til, at private Personer vilde give sig af med at befordre saadanne Breve, som egentlig høre til Postvæsenets Omraade. Om der nu kan være Fare derfor, tør jeg ikke afgjøre, men det forekommer mig tvivlsomt, at Bestemmelsen i det Hele maa stille sig som uheldig. Det er et længst passeret Stadlum, kan jeg sige, at man saaledes vil give sig til at undersøge, hvad Brevene indeholder. Fra min Barndom kan jeg vel meget godt erindre, at man fra England fik hele Foltobreve, som vare beskrevne paa kryds, og paa tværs af mange Medlemmer af en Familje, fordi man dengang tog det meget nøie med Portoen, som var meget høj, og fordi det engelske Postvæsen strengt fordrede, at ethvert Brev, som vilde slippe med enkelt Porto, skulde være enkelt, men et Brev ikke var enkelt, naar der inden i det laa et hvilket som helst lille Stykke Papir, en Verel, et Connossement eller deslige. Var det Tilfældet, maatte der betales dobbelt Porto, og man besolte derfor dengang Brevene meget nøie paa Posthuset og gav sig af med paa den Maade at undersøge, om de ogsaa virkelig vare enkelte. Men at man nu her skulde komme ind paa noget Egnende, kan jeg ikke tænke mig. Og dog vilde jo den eneste Maade, hvorpaa Postvæsenet vilde kunne føre Control i saa Henseende, være den at besøge Brevene, naar undtages den, der er indeholdt i Straffebestemmelsen i Lovforslagets §. 20, sammenholdt med

§ 24, ifølge hvilken den, der angiver at have faaet et saadant Brev, kommer til at nyde Godt af en Bøde af fra 1 til 4 Rd. Jeg spørger, om det virkelig er hensigtsmæssigt nu i vor Tid at indføre en saadan Foranstaltning. Jeg skulde meget mere troe, at det, da det har viist sig, at Dobbeltbreve ere saa sjeldne, vilde være meget bedre, hvis man virkelig skulde være nødsaget til at gribe til Forholdsregler imod en Omgaaelse af Postvæsenets Ceneret, da ikke at beholde Bestemmelsen om de 50 Dvint, men derimod, hvad jeg troer, at man uden synderlig Risiko vilde kunne gjøre, at træffe en Forandring, hvorved man forhøiede Bøgten for et Enfeltbrev til 10 eller 15 Dvint. Der er et andet Forhold, som ogsaa gjør, at jeg ikke gjerne vil gaae ind paa den nævnte Bestemmelse i § 3 om flere forseglede Breve, som lægges i een Convolut. Jeg veed ikke rigtig, hvorledes det forholder sig med Hensyn til Forsendelser til Udlandet, og om Bestemmelsen ogsaa vilde komme til at omfatte dem. Men at man, naar man til Udlandet vilde sende flere forskellige forseglede Breve i eet Brev, saa skulde være underkastet den nævnte særegne Portotvang i § 3, kan jeg dog ikke ansee for muligt, da det vilde stride mod alle de Tractater, som Danmark har afluttet med forskjellige Lande. Men allerede det, at man altsaa skulde have Lov til til Udlandet at sende forskellige Breve under een Convolut, naar Brevet ikke veiede nder 50 Dvint, for enkelt Porto, men at man derimod i Indlandet skulde betale fleere dobbelt Porto for et saadant Brev, vilde forekomme mig at være uheldigt. Jeg antager derhos, at det er en Bestemmelse i Lovforslaget, som meget godt kan bortfalde, og jeg har derfor i alt Fald ikke villet undlade ved denne første Behandling at omtale den.

Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa de Calculer, som det erede 2det Medlem for 3die Kredts (Tobtesen) anstillede med Hensyn til Postvæsenets Indtægter. Jeg troer imidlertid ganske sikkert, at naar de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser gennemføres paa en hensigtsmæssig Maade, da kan det ikke være Andet, end at Postvæsenets Indtægter derved i det Hele ville blive forøgede. Man kan i saa Henseende aldeles ikke gaae ud fra de tid-